

Toilet met een boodschap

Els Van den Berghen (36) ontwerpt samen met haar moeder, Wies Dehert, de eigenzinnige tassen- en hoedencollectie Awardt. In het atelier in haar houten woning in Mechelen brengt ze de meeste tijd door. De woonkamer boven is een oase van rust, met veel wit en licht.

tekst Emilie Lachaert
foto's Wim Daneels

Lijfstukken

'Ik ben interieurarchitecte maar tijdens mijn studies heb ik samen met mijn moeder een avondopleiding modeontwerp gevolgd, en daarna een opleiding maroquinerie. Mijn mama was lerares plastische opvoeding en hield zich vroeger vooral bezig met keramiek. In 1997 wilden we samen een hoedencollectie beginnen. Oorspronkelijk wilden we hoeden in leer maken, maar we raakten onderweg verzeild in de wereld van de tassen. Nu zijn we bezig met hoeden, tassen en sjaals: het is leuk om een mooi geheel te kunnen maken waarin alles bij elkaar past. Zelf heb ik geen uitgebreide collectie tassen of hoeden. Ik ga wel altijd op zoek naar extravagante modellen. Ik heb het meer voor *lijfstukken*. Vormen en texturen vind ik heel belangrijk.'

Atelier

'Onze collectie is begonnen als een hobby en uitgegroeid tot ons werk. Uiteindelijk hebben we het rommelhok beneden, waar vroeger het architectenbureau van mijn vader was, vrijgemaakt om een atelier in te richten. Daar breng ik de meeste tijd door. Ik vind het fijn dat er veel ramen zijn. Je leeft mee met de seizoenen. Ik kan vanuit het atelier ook de speelhoek zien van mijn zoontje Bas (2,5). Het stoort me niet om veel te werken. Ik doe het graag. Met

de komst van Bas heb ik wel mijn werkuren aangepast: vroeger kon ik schaafteloos doorwerken, nu moet ik vóór zes uur aan de crèche staan. Tijd voor andere passies is er weinig. Op stap en op reis gaan: dat doe ik graag. Buiten komen en dingen zien.'

Ouderlijk huis

'Ons huis is gebouwd in 1984 door mijn vader. Hij baseerde het ontwerp op de Noorse houten huizen in piramidevorm. Mijn ouders hebben hier 24 jaar gewoond. Ik kwam hier als kind wonen toen ik tien was. Mijn vader wilde graag dat het huis in de familie bleef. Toen

Bas in aantocht was, beseften mijn ouders dat het voor mij het uitgelezen moment was om opnieuw naar dit huis te verhuizen. Met een kind wilden we ruimer wonen. Het huis was vroeger van beneden tot in de nok helemaal open, zo'n vijftien meter hoog. Absoluut niet veilig voor een klein kind. Mijn vader wilde de aanpassingen niet doen, omdat het huis te veel zijn geesteskind was. Het is niet gemakkelijk om het dan plots anders te bekijken. We deden uiteindelijk een beroep op de Mechelse architect David Driesen. Die stelde voor om in het midden van het huis een gesloten koker te maken waarin de trap veilig afgesloten zit. In

